

Tilfældet, vil der kunne skaffes en Leder med de fornødne Kvalifikationer. Og naar det som i vort Forslag l. c. bestemmes, at Lederen personligt skal varetage Teatrets Drift og have det kunstneriske Ansvar for denne o. s. v., kan vi ikke se rettere, end at der i denne Henseende er taget ethvert fornødent Hensyn. Tilmed gives Bevillingen kun paa et kort Aaremaal, hvilket ogsaa er en Garanti mod Misbrug.

Den nye Bestemmelse om eventuel Afgift af Overskuddet er bedre end Lovforslagets oprindelige § 2, 3die Stykke. Af principielle Grunde maa vi være imod en saadan Særbeskatning, men maa paa den anden Side indrømme, at Forslaget er blevet betydelig modificeret.

Hvis Lovgivningsmagten vil foretage de af os nedenfor paapegede forholdsviis faa Ændringer i Lovforslaget, vil den nye Lov sikkert blive til stor Gavn for Biografteatrenes Udvikling. Tiden gaar hurtigt i dette Erhverv; mange af de Teaterlokaler, der for 12—15 Aar siden blev anset for moderne og tidssvarende, har for længst maatte lukkes; andre fører en hensygnende Tilværelse og kan kun gøre sig Haab om en fortsat Eksistens, hvis ny Kapitalindsats kan fremskaffe de Lokalteter, som Publikum kræver. Om ikke saa mange Aar vil det samme være Tilfældet med de fleste af de Teatre, der nu betragtes som moderne. Derfor er det ogsaa nødvendigt, at Loven byder Erhvervet saadanne Vilkaar, at Fornelsen kan finde Sted, naar Tiden er inde. Og vi maa have Ret til at pege paa, at det ogsaa fiskalt har sin store Betydning, at Biografteaternæringen paa sunde og naturlige Vilkaar kan følge med i den Udvikling, som Fremtiden maatte indebære.

Hvis man ser ud i Fremtiden og tænker sig, at Udviklingen vil kræve Oprettelse af flere nye, moderne Teatre, anser vi det for givet, at Bevillingerne til disse vil blive givet til dem, der møder med den fornødne Kapital til Opførelse og Drift af disse Teatre, og ikke til en Bevillingshaver, der ikke kan præstere den fornødne Kapital til at gennemføre Foretagendet. Ellers bliver der ikke bygget nye Teatre. Men det, man derfor i Fremtiden bliver nødsaget til at indrømme de fremtidige Teaterejere, er i Virkeligheden det, man nu nægter de nuværende Ejere af de store Teatre. Hvis man endvidere tænker sig, at de 5 af de 7 Teatre, vi repræsenterer, som er opført siden den nuværende Lov af 1922, var blevet opført efter Princippet i det nærværende Lovforslag, kan der neppe være Tvivl om, at Teaterejerne havde faaet Bevillingerne, medens man nu vil skubbe dem til Side til Fordel for de nuværende Bevillingshavere.

Vi tillader os derfor at foreslaa følgende Ændringer i det af Folketinget vedtagne Lovforslag:

a. I § 2 indsættes som nyt Stykke:

Hvor der i et Teater er anbragt 100 000 Kr. eller derover, gives Bevillingen til Teatret. Dettets Leder og den med Hensyn til hans Ledelse af Teatret truffne Aftale skal godkendes af Justitsministeriet. Lederen skal personligt varetage Teatrets Drift og have det kunstneriske Ansvar for denne. Han maa ikke ved nogen Aftale være hindret i frit og uafhængigt at kunne bestemme over Teatrets Repertoire og Ledelse. Han kan ikke afskediges af Teatret uden Ministeriets Samtykke.

b. Til § 25 i det oprindelige Lovforslag føjes i 1ste Stykke efter Ordet „anbragt“ Ordet: „udenlandske“.

Vi tilføjer, at vi er parat til at give det Udvalg, Landstinget eventuelt maatte nedsætte, alle de Oplysninger, som vi er i Stand til at stille til Raadighed.

København, den 21. Marts 1933.

Ærbødigst:

Carl Andersen,
Administrator.

Carl Becker,
Overretssagfører.

Hans Madsen,
Overretssagfører.